

[Halvgaard]

for forslaget ikke – i hvert fald for mig at se – er et spørgsmål om for eller imod neutronbomben, men ganske enkelt et spørgsmål for eller imod et effektivt dansk forsvar.

De forløbne år siden 1949, da Danmark blev medlem af NATO, har i perioder givet håb om afspænding mellem Øst og Vest, men begivenhederne i Ungarn, Czekoslovakiet, Afghanistan og ikke mindst situationen i Polen har gjort dette håb til skamme. Sovjetunionen har kynisk og uden hensyntagen til verdensopinionen systematisk gennemført sine planer og knægtet enhver af disse landes frihedsbestræbelser med brutal indsats af magtmidler.

Uanset tale om afspænding og nedrustningskonferencer fortsætter man fra sovjetisk side systematisk opbygningen af et militært apparat inden for Warszawapagten, som mere og mere må betegnes som en trussel mod de få randstater, herunder Danmark, der efterhånden er tilbage her i Vesteuropa, og som endnu ikke er under kommunistisk eller sovjetisk kontrol. På den baggrund ville det være blåøjet og uforsvarligt, hvis Danmark som medlem af NATO ikke lever op til de forpligtelser, som et sådant medlemskab indebærer.

Danmarks forsvar må efter vor opfattelse ses på baggrund af NATO-strategien og hermed særligt under hensyn til USAs strategi, hvis grundlæggende idé er at virke afskrækkende, altså krigsforebyggende ved at skabe frygt hos modparten, frygt for, hvad lokale aktioner kan udvikle sig til uden indgriben af andre NATO-styrker, uvished hos modparten med hensyn til, hvilke risici en aktion kan medføre for ham selv. Som et led i denne strategi er neutronbomben antydet som en mulighed.

Fremskridtspartiet ønsker et troværdigt forsvar, og der må og skal ikke kunne opstå nogen som helst tvivl om, at vort forsvar om nødvendigt vil blive brugt i en given situation. Forsvarets mandskab og personel skal have det bedst tænkelige og mest moderne udstyr, der kan skaffes, også fordi vi derved giver vore allierede den moralske støtte til gennemførelse af de forsvarsmæssige foranstaltninger, der kan sikre freden. Forsvarets mandskab skal ikke én gang til, som det før er sket her i landet, myrdes, fordi politikere landsforræderisk har forhindret, at forsvaret

fik de nødvendige og tilstrækkelige bevillinger.

Vi danske påberåber os at være fredsel-skende, og vi taler så smukt om frihed og demokrati, men mange glemmer, at alt har sin pris, også frihed og fred. Den indstilling, at det er vore allierede, der skal betale prisen, påtage sig det største ansvar og de tungeste byrder, for at vi her i Danmark kan bevare vores frihed, er så nedværdigende, at man mange gange nærmest må skamme sig over at være dansker.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal indrømme, at når jeg hører den foregående taler, så skammer jeg mig også over landsmandskabet.

Der er fremført 5 argumenter, så vidt jeg kan se, mod forslaget her.

Det sidste argument vil jeg i og for sig lade ligge. Det, vi sidst hørte, gik ud på, at jo mere djævelskab man anskaffer sig og NATO anskaffer sig, jo bedre er det, vi skal bare ukritisk følge med. Det er selvfølgelig et standpunkt. Om det fører til verdens eller til Danmarks frelse, vil jeg sætte et kolossal stort spørgsmålstejn ved.

Det andet argument er, at forslaget her er stillet for at sætte lus i skindpelsen inden for NATO. Ja men undskyld mig. Var den amerikanske forsvarsminister, Weinberger, ude på at sætte lus i skindpelsen i NATO, da han den 3. februar i år udtalte, at USA formodentlig vil fremstille neutronbomber med henblik på placering i Europa? Var han ude på at skabe kunstig spænding i NATO, må jeg spørge hr. Palle Simonsen. For så er det en helt ny og interessant sag, der foreligger. Han er måske i virkeligheden agent for KGB, eller hvad ved jeg. Nej, det er han jo ikke.

Det er da fuldkommen rigtigt, at han til en vis grad blev sat på plads af Haig nogle få dage senere. Men nogle ganske få dage senere igen, nemlig den 10. februar, svarede Weinberger Haig, at det da ikke var noget, man ville diktere, det var noget, man nu ville overveje. Og det er altså noget, der er til overvejelse i Pentagon, i det amerikanske forsvarsministerium, og formodentlig også i andre afgørende kontorer i Washington, det er ikke helt til at finde ud af, hvor de virkelige afgørelser træffes. Udenrigsminister Haig